

In het donker

Proloog

‘Je bent een knappe vent,’ zei RJ. ‘Vrouwen voelen zich tot je aangetrokken.’

Hij zat in zijn geparkeerde busje voor de studio – dé studio – en sprak tegen zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Eerlijk gezegd voelde RJ zich een beetje een lul als hij zijn eigen uiterlijk op die manier complimenteerde, vooral omdat hij niet bepaald moeders mooiste was. Maar RJ geloofde echt in de kracht van positieve bevestiging. Halverwege de jaren tachtig was hij Louise Hay gaan lezen. Hij had zelfs nog steeds zijn oorspronkelijke exemplaar van *You Can Heal Your Life*. Zeker, Louise had hem sindsdien heel wat keren teleurgesteld, maar wie was hij om aan haar te twijfelen, juist nu alle goede energie die hij het universum in had gestuurd eindelijk naar hem terugstroomde?

Vanmorgen nog, nadat hij zijn apparatuur had ingepakt en het briefje voor zijn moeder had geprint, had RJ voor de manshoge spiegel aan de binnenkant van zijn kastdeur gestaan. Hij had zijn nieuwe kleren bekeken – het zwarte T-shirt, het licht versleten bruinlederen jasje, de wijde broek en de pet van de Los Angeles Dodgers die hij online had gevonden, de felblauwe Nikes die hij de vorige avond bij Foot Locker had gekocht. Hij had zichzelf van top tot teen bekeken en vergeleken met de foto die hij uit *X17* had geprint en aan de spiegel geplakt

voor inspiratie: Spielberg in exact dezelfde outfit. Hij had zijn blik laten vallen op de tas naast de deur en had geprobeerd geen spier te vertrekken vanwege de inhoud: een Canon EOS 5D Mark II waaraan hij meer dan het maximale krediet van zijn creditcard had besteed (en vooral dat ‘meer’ baarde hem zorgen...). Maar Louise zou tegen hem gezegd hebben: *Voor het beste werk moet je beschikken over het beste gereedschap.* RJ had al zijn twijfels en angsten terzijde geschoven en zijn adem gereguleerd en toen, pas toen, had hij zichzelf toegestaan het hardop te zeggen. Het was de belangrijkste positieve bevestiging van zijn vijfenveertig jaar op deze planeet: ‘Ik ben regisseur.’

God, wat voelde RJ zich nu geweldig. Een prachtige camera in zijn auto en een prachtige actrice die op hem wachtte in de studio, dé studio. Dit was wat hij wilde. Dit was het enige wat hij ooit had gewild. Als dit zou aanslaan, en hij wist dat dat zou gebeuren, zou hij beroemd en rijk worden. Hij zou zijn schuldeisers in één klap terugbetalen. Zich bevrijden van stress. Zich concentreren op zijn kunst.

Hij had meer dan tien volledig uitgewerkte verhalen in zijn hoofd: een thriller over een blinde politieman met telekinetische krachten; een verhaal over volwassenwording dat zich in de jaren na 1940 in Londen afspeelde; het hartverwarmende verhaal van een mislukte goochelaar en de reddingshond die zijn leven redt...

De lijst ging maar door. Ze hadden jarenlang in zijn hoofd rondgespookt, al die filmscenario's, ze moesten er gewoon uit, en nu kon hij ze eindelijk de aandacht geven die ze verdienden. Zijn doorbraakproject werd realiteit. Het was het begin van het begin.

RJ gooide de achterklep van zijn busje open. Hij hoefde al zijn apparatuur nu niet mee te nemen. Die kon hij later ophalen met zijn crew. Maar de Canon nam hij wel mee, om twee redenen: 1) hij wilde hem bij zich hebben als hij iedereen ontmoette; en 2) hij was bang dat de camera uit de auto gestolen zou worden.

De studio bleek in een van de mindere buurten van Mount Temple te liggen – en dat zei wel iets. RJ was geboren in New York en in de loop van zijn leven had hij zelfs de slaperigste, sufste stadjes in Westchester County tot bloei zien komen. Maar op de een of andere manier had Mount Temple de boot gemist. Genegeerd door de bloei van de jaren negentig en hard getroffen door de recente recessie was Mount Temple de arme tak van Scarsdale, Bronxville en Tarry Ridge, de smoezelige oom die nooit eens geluk had. In zeker opzicht leek het stadje op RJ: nou ja, de vroegere RJ dan, en dus was het eigenlijk wel toepasselijk dat de studio hier lag, bij de kruising van Columbus en 102nd Street, een verlaten uitziend gebouw. Een klein carrosseriebedrijf drie deuren verder was zowat het enige verlichte punt van de straat.

‘Hallo! Hallo, meneer!’

RJ draaide zich om terwijl hij overstak en zag een dakloze man voor een hek van gaas die naar hem wenkte. De man zag eruit als een op zijn kop gezette mand met vuile was met een hoofd erbovenop. Zijn gezicht en haar waren zo goor dat je niet eens kon zien of hij blank of zwart was.

‘Meneer Steven Spielberg! Ik ben dol op uw films.’ Had die dakloze dat echt gezegd of was het een hersenspinsel? Hoe dan ook, RJ vroeg zich af wat zijn vriendjes van de filmacademie zouden zeggen als ze hem nu zagen, rondlopend met zijn Dodgers-pet, de Canon EOS 5D Mark II aan zijn schouder bungelend alsof hij De Man zelf was...

RJ snoof verachtelijk. Ook al dacht hij het bij zichzelf, voor hem waren dat gedurfde woorden: *vriendjes van de filmacademie*. Hij was tenslotte al na drie maanden van de filmacademie getrapt, en hij had er beslist geen vriendjes aan overgehouden. Allemaal verwaande, geaffecteerde eikels. Kereltjes met geld die zeverden over Frans expressionisme en Fassbinder en die Spielberg banaal vonden – jezus, zelfs *Schindler’s List* vonden ze niks. Ze keken neer op RJ omdat hij niet rijk of jong was, en lang niet zo kritisch.

De docenten waren nog erger. En de ene die deed alsof hij een vriend was... Shane. Tjonge. Giftiger dan al die snotneuzen met geld en stomme docenten bij elkaar.

De waarheid was dat de filmacademie niet deugde. RJ had meer geleerd van het monteren van porno dan hij in twintig jaar op die opleiding had kunnen leren, en dat was geen kwestie van kinnesinne. Hij wist het zeker. Hij dacht terug aan de ontslagbrief die hij gisteravond per mail naar Charlie had gestuurd, zijn chef bij Happy Endings. Hij hoopte maar dat hij dankbaar genoeg klonk. Maar Charlie moest het toch begrijpen? RJ stond op het punt van een gigantische doorbraak. Lula Belle, dé Lula Belle zou weldra voor zijn lens staan, en daarna voor het aanschijn van de hele wereld. Eindelijk lachte het geluk hem toe.

RJ merkte dat hij glimlachte terwijl hij de deur van het studiogebouw openduwde. 'Mijn leven is een doorslaand succes,' fluisterde hij bij wijze van positieve bevestiging. Hij geloofde het echt.

Er was geen receptie in het gebouw van de studio, er hingen zelfs geen bordjes, maar RJ was te gelukkig om daarover in te zitten. Met deze kale lobby en dit armzalige adres moest de studio zelf wel fantastisch zijn. Het was een soort regel. Ooit was RJ op een feest geweest in een verlaten pakhuis in de Lower East Side. Een van de pornoregisseurs woonde daar, een aardige vent die Byron Ryder heette. De lobby was zo'n smerige bende dat RJ had gedacht dat hij er een ziekte zou oplopen. Maar toen hij naar boven ging, naar Ryders

appartement dat een hele verdieping besloeg, was hij bijna flauwgevallen van de schok.

Het had RJ doen denken aan het appartement van dat grietje uit *Flashdance*, zo onwaarschijnlijk hip was die woning. Een reusachtige jacuzzi van echt marmer. Een flatscreen zo groot als de hele wand. Hoge plafonds met negentiende-eeuws lijstwerk waar je met verbijstering naar keek, zo mooi waren ze. Wat je bespaart op de beveiligingskosten van het gebouw, had Ryder tegen RJ gezegd, kun je besteden aan persoonlijke luxe. RJ drukte op de liftknop en toen de deur openging merkte hij nauwelijks dat het naar pis stonk. Hij zag de graffiti niet en ook niet het opgedroogde bloed op de muur, vermoedelijk van een vuistgevecht van tien jaar geleden. Zijn hard bonsde. Zijn handpalmen begonnen te zweten. Hij voelde zich als een jochie op zijn eerste afspraakje. De rit naar de zesde verdieping kon niet lang duren, maar toch was hij supernerveus. Dat paste niet bij zijn idee van een beginnende carrière als regisseur, die nervositeit. Over enkele tellen zou hij het gezicht van Lula Belle zien, besepte RJ. Hij zou haar in de ogen kijken. Hoeveel mannen konden dat zeggen?

Alleen al van die gedachte kreeg hij kramp in zijn maag. Hoe zou ze hem bekijken – met respect? Dankbaarheid?

Teleurstelling?

RJ onderdrukte die gedachte. In plaats daarvan stelde hij zich Spielberg voor, die Kate Capshaw voor het eerst ontmoette op de set van *Indiana Jones and the Temple of Doom*. Hoe had ze naar hem gekeken, dat stralende blonde wezen, een ster in de ware zin van het woord, een vrouw die kon fonkelen en schitteren?

RJ had in zijn leven inderdaad een aantal domme beslissingen genomen. Hij had de verkeerde mensen vertrouwd, had anderen teleurgesteld. Zijn leercurve was langzaam en vlak geweest. Maar deed dat ertoe? Niemand was volmaakt, zelfs Spielberg niet. Zelfs Louise Hay niet. Misschien waren al die keren dat RJ de boel had verpest te vergelijken met de verschillende stadia in het verhaal van een film, waarbij het ene moment op het andere voortbouwde en de film voortstuwde op weg naar de finale. Met een echte ster aan zijn zijde zou zijn doorbraakproject algauw zijn voltooid. Alles op hetzelfde moment, alles geholpen door dezelfde gebeurtenissen... de synchroniciteit. Dat alleen al was het bewijs dat alles uiteindelijk goed zou komen.

‘Ik zal goed voor je zijn, Lula Belle,’ zei hij tegen de stalen deuren terwijl de lift hem hoger en hoger bracht. ‘Dat beloof ik.’

Dit moet een misverstand zijn. Dat was de eerste gedachte van RJ toen de liftdeuren opengingen op de zesde verdieping. Zijn tweede gedachte was: *waar is ieder-*

een in godsnaam? De verdieping maakte een smerige indruk: stapels afval op de cementen vloer, graffiti op alle muren. RJ wist dat het gebouw elektriciteit had. Hoe had hij anders hier boven kunnen komen met de lift? Maar het uiterlijk van deze verdieping deed anders vermoeden. Het enige licht kwam binnen via de smalle raampjes aan de overkant van de ruimte.

‘Lula Belle?’ riep hij.

RJ hoorde gedempte stemmen ergens verderop van rechts en daar liep hij dus maar heen. Zijn nieuwe Nikes schuifelden over het beton. Hij zag een hoop glazen scherven tegen een muur, naast iets anders – iets donkers en smerigs waar hij niet naar kon kijken zonder te kokhalzen... *Dit is geen studio. Dit zal nooit een studio zijn.*

‘Lula Belle?’

‘RJ? Ben jij dat?’ De stem van een vrouw. Zo’n stem die over je rug kriebelt en omlaag langs je benen, en in je hart, en die je altijd zal blijven achtervolgen. *Lula Belle.*

‘Ik ben het!’ zei hij. Zijn hart begon heviger te bonzen.

‘We zijn hier!’ zei de stem. ‘Heb je die cheque opgepikt bij het postkantoor?’

Hij kromp ineen. Hij had niet gedacht dat hij zo vroeg zou arriveren, hij had niet eens de sleutel bij zich. ‘Het spijt me. Vergeten.’

‘Geeft niks, schatje.’

Schatje. Hij fluisterde het woord en voelde zich opgetogen worden. ‘Je bent niet kwaad.’

‘Ik zou nooit kwaad op jou kunnen zijn.’

Toen hij bij de open deur kwam, die in werkelijkheid helemaal geen open deur was maar een ontbrekende deur, haalde RJ diep adem. Hij wilde zijn haar gladstrijken maar beseftte toen dat hij een pet ophad. Dus zette hij die recht. Hij voelde het gewicht van de cameratas aan zijn schouder en sloot zijn ogen. *Via mijn werk krijgt mijn creativiteit de ruimte*, zei hij tegen zichzelf, de woorden van Louise gebruikend. *Ik verdien goed geld met dingen doen waar ik van houd.*

Hij liep door de deuropening.

De kamer stond op instorten, de muren waren vlekkerig van de schimmel. Maar dat gaf niet. Niets anders deed ertoe dan de aanblik van haar. Ze stond midden in de kamer, haar jurk omlaag en op een hoopje bij haar voeten. Even kreeg hij geen adem meer.

‘Mijn god, wat ben je mooi.’

‘Ben je er klaar voor?’ zei ze, zijn Lula, zijn ster.

Meer dan ooit, wilde RJ zeggen.

Maar toen zei iemand anders: ‘Wacht even.’ Een stem die RJ kende. Toen hij zich omdraaide zag hij hem, gekleed in een spijkerbroek en een zwart T-shirt die hem veel beter pasten dan RJ. In de jaren dat ze elkaar niet gezien hadden, had hij een volle baard laten staan en ook die baard zag er beter uit dan die van RJ.